

Arrest

nr. 167 985 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZLATEVA, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juni 2010 diende verzoeker bij het Belgisch consulaat te Casablanca een aanvraag in tot afgifte van een visum type C.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 juni 2010 de beslissing tot weigering van het gevraagde visum type C.

1.3. Verzoeker diende op 13 januari 2011 een nieuwe aanvraag in bij het Belgisch consulaat te Casablanca tot afgifte van een visum type C.

1.4. Op 18 februari 2011 weigerde de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals het gevraagde visum type C toe te kennen.

1.5. Verzoeker werd op 21 januari 2016 aangetroffen in het Rijk.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 januari 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 22 januari 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [E.M.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens mondelinge bedreigingen.

PV nr AN.45.LB.005440/2016 van de politie van Antwerpen OPS - IV / Noodhulp.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

In zijn syntheseseminarie stelt hij het volgende:

“Aangezien verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod oplegt voor de maximumtermijn van drie jaar. De keuze voor de maximumtermijn wordt slechts als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Aangezien verwerende partij volledig ten onrechte stelt dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd werd waarom geopteerd werd voor een termijn van drie jaar.

Aangezien verwerende partij de specifieke omstandigheden van elk geval in acht moet nemen indien zij beslist tot het nemen van een bijlage 13 sexes.

Dit teneinde een inreisverbod te kunnen opleggen van maximum drie jaar. De termijn van drie jaar is derhalve geen dwingende termijn, doch kan variëren van 1 dag tot 3 jaar. Dit betekent dat de verwerende partij zich dient te houden aan de formele motiveringsplicht om aan te geven waarom zij heeft geopteerd voor de maximumtermijn van 3 jaar.

De “uitdrukkelijke” motivering van de betrokken bestuurshandelingen impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (art. 2 wet van 29/07/1991).

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet opgenomen wordt in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, het volstaat om in het kort de inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. Dit is uiteraard geen correcte omschrijving van de verplichting die verwerende partij dient na te komen wanneer zij een beslissing neemt zoals zij dit in casu deed.

Het bestuur draagt met name eveneens de verplichting om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen (art. 3 wet van 29/07/1991).

Een motivering die enkel stelt dat betrokkene “de openbare heeft geschaad”, zonder te verwijzen naar de concrete feiten die daartoe aanleiding zouden hebben gegeven, kan nauwelijks blij geven van een afdoende onderzoek naar de feitelijke situatie. Noch is zulks een afdoende motivering om een inreisverbod van een maximumduur van drie jaar te rechtvaardigen.

De in de bestreden beslissing aangehaalde “mondelijke bedreigingen” betreffen valse beschuldigingen ten aanzien van verzoeker. Immers, verzoeker had een vertroebelde relatie met zijn werkgever. Amper twee weken na de klacht van verzoeker tegen zijn werkgever, legde de werkgever zelf een klacht neer tegen verzoeker, en dit teneinde de situatie te kunnen omdraaien.

Het is bovendien opmerkelijk dat “het slachtoffer” tegen wie de beweerde mondelinge bedreigingen gericht zouden zijn geweest, dienaangaande zelf nooit een klacht heeft neergelegd.

Door verzoeker op 22/01/2016 vast te houden en amper vijf dagen later, meer bepaald op 27/01/2016, weer vrij te laten, aanvaardt de verwerende partij impliciet dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Bovendien heeft verzoeker noch van de Lokale Politie Antwerpen, noch van het Parket te Antwerpen toelating gekregen tot inzage en/of kopijname van de processen-verbaal gekend onder referte AN.45.LB.005440/2016 en AN.53.LB.160280/2015. Als reden hiervoor werd door de Lokale Politie Antwerpen opgegeven dat “het dossier nog in behandeling is”.

Concreet betekent dit dat de verwerende partij evenmin toelating heeft gekregen tot inzage en/of kopijname van de betrokken processen-verbaal. Bijgevolg rijst de vraag of de motieven van de

bestreden beslissing steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De verwerende partij schendt met de wijze waarop zij gehandeld heeft het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat het proces-verbaal van verhoor (AN.45.LB.005440/2016) van 12 januari 2016 zich in het administratief dossier bevindt. Daarbij moet echter worden opgemerkt dat de verzoekende partij het administratief dossier op 15/02/2016 heeft ontvangen maar dat het desbetreffende proces-verbaal daarin ontbreekt. Het administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 21/01/2016, waarin enkel melding wordt gemaakt van het proces-verbaal, samen met het verslag opname vingerafdrukken bevindt zich wel in het administratief dossier.

Voorts dient rekening te worden gehouden met de materiële motiveringsplicht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (R.v.St., nr. 206.433 van 06.07.2010).

Verwerende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat zij louter op basis van het bestaan van een proces-verbaal ten laste van verzoeker, kan overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, en dit voor de maximumtermijn van drie jaar.

Verwerende partij dient echter aan te tonen dat verzoeker op het ogenblik van de beslissing, met name op 22/01/2016, nog steeds een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde betekent. De bestreden beslissing geeft nergens blijk van een dergelijk onderzoek, laat staan motivering in die zin.

Zelfs indien de bevoegde overheid de concrete feiten zorgvuldig zou vastgesteld hebben, zijn de aangevoerde feiten (meer bepaald mondelinge bedreigingen) absoluut niet ernstig genoeg om te kunnen spreken van enige schending van de openbare orde.

Tevens dient men voor ogen te houden dat deze feiten niet voortvloeien uit een rechterlijke uitspraak doch uit een proces-verbaal, gebaseerd op een louter eenzijdige verklaring vanwege de werkgever zonder enig bewijs of uiteenzetting van de concrete omstandigheden.

Het feit dat verzoeker een leven heeft opgestart in België en reeds sedert 2013 een gezin heeft gesticht met zijn echtgenote, mevrouw [B.], wordt door de verwerende partij vakkundig genegeerd. Zijn sociale en economische belangen liggen derhalve duidelijk in België.

Door geen afweging te maken tussen de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, heeft de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod van drie jaar, prima facie op een kennelijk onredelijke wijze en met miskennis van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet gehandeld.

Des te meer gelet op het feit dat verzoeker aanspraak maakt op een (minstens tijdelijk) verblijfsrecht onder artikel 40ter Vreemdelingenwet. Het aantonen van de identiteit en de verwantschap met een Belgische echtgenote is krachtens artikel 40ter Vreemdelingenwet voldoende om een – weliswaar in eerste instantie tijdelijk – recht op verblijf vast te stellen.

De gebruikte motivering is niet afdoende om het gegeven inreisverbod van drie jaar te verantwoorden. Hierdoor wordt de formele motiveringsplicht die op de verwerende partij rust geschonden, net zoals 74/11, §1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2. De Raad stelt vast dat verweerder zijn keuze om verzoeker een inreisverbod op te leggen waarvan de geldigheidsduur drie jaar bedraagt heeft verantwoord door erop te wijzen dat verzoeker “*niet [heeft] getwijfeld om op illegale wijze in het Rijk te verblijven en om de openbare orde te schenden*”. Inzake de schending van de openbare orde heeft verweerder verwezen naar het gegeven dat een proces-verbaal werd opgesteld wegens mondelinge bedreigingen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel geenszins dat werd vastgesteld – laat staan dat vaststaat – dat verzoeker zich schuldig maakte aan mondelinge bedreigingen en op die wijze de openbare orde in het gedrang bracht. In een administratief verslag van de politiediensten dat is opgenomen in het administratief dossier staat dat

verzoeker “*zou verdacht zijn*” van het uiten van mondelinge bedreigingen en dat “*in het kader van pv bedreigingen [...] beide verklaringen zeer uiteenlopend [zijn]*”. Uit dit stuk kan slechts worden afgeleid dat er sprake is van verdenkingen en dat de politiediensten worden geconfronteerd met tegenstrijdige verklaringen. Uit verdenkingen, vermoedens of veronderstellingen kan evenwel niet worden afgeleid dat een vreemdeling de openbare orde heeft geschaad. Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat, in zoverre wordt verwezen naar een schending van de openbare orde door het uiten van mondelinge bedreigingen, niet blijkt dat “*werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld*” aan de basis liggen van de bestreden beslissing en meer specifiek aan het opleggen van een inreisverbod met de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde maximale geldigheidsduur. Eén van de elementen die verweerder in aanmerking nam bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – met name dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad door mondelinge bedreigingen – betreft geen vaststaand feit. De uiteenzetting van verweerder in zijn nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het eerste middel of van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK